

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΗΣ ΒΟΥΛΗΦΟΡΟΣ

Αγαπητέ Νουμά,

Άρσεν είχες τή καλωσύνη νά δημοσιεύης στο περασμένο φύλλο τὸ γράμμα μου, λαβαίνω τὸ θάρρος νά σοῦ γράψω καὶ πάλι δυό-τρεις γραμμὲς γιὰ τὸν καλλιμόρμαρον τῆς ὀρθοδοξίας πρόεδρον.

Ὅσο κι' ἂν ζήτησε ὁ μακαρίτης ὁ Περματζόγλου νά μὴν τοῦ βγάλουν λόγους στὴν κηδεῖα του, ἀπὸ φόβο βέβαια γιὰ τὴ λευκαίμια τῆς καθαρέβουσας ποὺ θὰ ξεσπούσε γύρω στὸν τάφο του, δὲν κατάρθωσε μολαταῦτα νά γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν κ. Λεβίδη. Ὁ κ. πρόεδρος τῆς Βουλῆς φαίνεται ὅτι ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔγινε πρόεδρος νομίζει ὅτι ἔχει τὴν ὑποχρέωση νά διασκεδάζῃ τὸν κόσμον μὲ τὸ μεροκάματο, κι' ἀφοῦ γιὰ νά μᾶς δείξῃ τοὺς δεσμούς ποὺ μᾶς συνεδέουν μὲ τοὺς Ἰταλοὺς, μίλησε στὴ Βουλὴ γιὰ τὶς πριμαντόνες καὶ τὶς μπαλαρίνες ποὺ μᾶς φέρουν οἱ ἱμπρεσσάριοι τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου, ξεφύτρωσε καὶ στὴν κηδεῖα τοῦ Περματζόγλου γιὰ νά μᾶς σεβρίρῃ τὸ ἔξοχο, τὸ θαυμάσιο, τὸ ἀνεχτίμητο καθαρευουσιάνικο μαργαριτάρι.

«Καὶ κόυφη σοι εἶπ' ἡ γῆ τῆς Ἀττικῆς ἥς βουλήφορος ἐτύγχανες ὦν»!!

Ἄν καμιά φορὰ κάνουμε ἀδριάντα στὴ Νεοελληνικὴ μωρία οὐ τυγχάνω εὐρίσκων πρὸ κατάλληλο ἐπίγραμμα ἀπὸ τὸ ἀθάνατο ἀπὸ τῆς βουλήφορος ἐτύγχανες ὦν.

Ἀθήνα 28 Νοέβρη 1906.

Δικός σου
ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Ἀπὸ Πέμπτη εἰς Πέμπτη.

Υπουργὸς Ἑσωτερικῶν ὁ Ν. Καλογερόπουλος

Στοιχωμοί. Ἀθήνα 1, Ἐπαρχίαι 4.

Λαθωμοί. Ἀθήνα 9, (οἱ τρεῖς ἀπὸ καρρότσες καὶ ἀπὸ κάρρα), Περαιάς 3, Ἐπαρχίαι 5.

Κλεψίαι. Ἀθήνα 5, Περαιάς 3, Ἐπαρχίαι 2 (ληστεῖαι).

Ἀπαγωγές. Ἀθήνα 1.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Στὸ τελευταῖο φύλλο τοῦ «Monde Hellenique» ὁ κ. Pierre Baudry δημοσιεύει τρεῖς ποιήματα τοῦ Παλαμά ἀπὸ τὴν «Ἀσάλευτη Ζωὴ» σὲ ὠραία γαλλικὴ μετάφραση.

— Ποιήματα τοῦ Παλαμά γαλλικὰ μεταφρασμένα δημοσίεψε τελευταῖα καὶ ὁ κ. Philéas Lebesque στὴν «Revue» Ἐπιθεώρηση τῆς Τουλούζης.

— Γραμματεὺς τὸ Βασιλικὸν θέατρο διορίζεται, λένε, ὁ κ. I. M. Δαμβέργης. κ' ἔτσι μὲ τὴν ταιριασμένο αὐτὸ διορισμὸ (δισυνηντῆς ὁ Βλάχος καὶ Γραμματεὺς τοῦ ὁ Δαμβέργης) τὸ φιλολογικὸ αὐτὸ γερουσιεὶ πᾶσι πρῆμα.

— Ὁ ρακοτάγκος τῆς «Πινυκοθήκης» δημοσίεψε στὸ ξωφύλλο τοῦ τελευταίου φυλλαδίου μιὰ ἀδιάντροπη καὶ πρόστυχη βρισιὰ γιὰ τὴν κ. Ἀλεξ. Παπαδόσκου. Τέχουν αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰ ζῶα νῦναι ἀσεδέστατα.

— Ὁ μακαρίτης ὁ Ζουφρὲς, στέλλοντας ἐδῶ κ' ἓνα μῆνα τὴν εἰκόνα του, ποὺ τυπώθηκε στὸ 220 φύλλο τοῦ «Νουμά», μᾶς ἔγραφε: «ἔπεράσε τινε στὸ «Νουμά» γιὰ νά μὲ κάνεις καὶ μένα ἀθάνατο». Ὅλα τὰ σατύριζε, καὶ τὸν αὐτὸ του ἀκόμα.

— Συστάθηκε «Στενογραφικὴ Σχολή» ἀπὸ τὸν καθ. γητὴ τῆς Στενογραφίας καὶ Γραμματείας τῆς «Ἐμπορ. καὶ Βιομηχανικῆς Ἀκαδημίας» κ. B. N. Ροῦτσο.

— Ἡ Σκολὴ αὕτῃ ἔχει ἀνγνωριστῆ ἀπὸ τὴν Κυβέρνηση καὶ τὸ καταστατικὸ τῆς δημοσιεύτηκε στὸ προπερασμένο φύλλο τῆς «Ἐφ. τῆς Κυβερνήσεως».

— Ὅπως ἀκοῦμε ἀπὸ εἰδικούς ὁ κ. Ροῦτσο εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πολὺτιμους διασκάλους τῆς στενογραφίας.

— Ὁ φίλος κ. Σιγᾶλις ἔχει ἀνστατώσει τὴν Πελοπόννησο, γυρνώντας χωρὲς καὶ χωρὶς καὶ ἀπαγγέλλοντες ποιήματα.

— «Εἶναι ἀδύνατο (γράφει σὲ φίλο του) νά σοῦ περιγράψω τὰς τιμὰς ὧν ἀπολαμβάνω. Σωστὸς Κοκλὲν, δηλ. εἰδοποιῶ πρὶν φθάσω διὰ προγραμμάτων καὶ ἀποτέλλω εἰσιτήρια. Θριάμβος παντοῦ».

— Κι' ἀπὸ ἄλλο γράμμα. «Χθὲς» ἐτελείωσα τοῦ Ἀργους. Ἀποθέσεις κυριολεκτικῶς. Οὐτὲ μαθήτρια μοῦ χρειάζεται πλέον, οὐτε τίποτα' περισσεύω ἐγὼ' τὸνομά μου ἀνστατώνει τὸν τόπον».

— Εὐτυχισμένοι ὅποιοι ὄνειρεύεσθαι τόσο νόστιμα στὸ ζῦναι του.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΓΑΛΗΝΗ

Ὁνειροφάνταχτη ἀστραπὴ ποὺ ἐπλάναψες τὸ νοῦ καὶ στὴν καρδίαν ἐξύπνησες τὸν ὑπερούσιον πόθο, Τώρα στὸ φῶς ποὺ χάνεται τοῦ ὠραίου δειλινοῦ Συντρίματα μονάχα πίσω σου ν' ἀφίνης νοιώθω.

Μάταια ἄς ὄνειρεύομαι γλυκεῖα γαλήνη τώρα.

Ὅπως πρῶτα ἐδὴ δὴν ὄνειρο στὸ νοῦ θὲ νά προ-

καί θάσαι τ' ἀστρο ποὺ ὀδηγᾷ εἰς τὰ σκοτὴ πᾶσαν

Τῆς ἐρημίας τὸ σύντροφο καὶ τῆς ἀνεμοζάλης.

Α. Ε.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΑΙ ΣΚΕΥΕΙΣ

ΠΡΩ·Ι·

Κινεῖν ἀγάλλει ἀγάλλει κατὰ τὰ δυσμικὰ τὰ ὁμορφα ροδοσύννεφα ποὺ κορνιζώνουν τὴν Ἀνατολή.

Ἀπ' τὸ παράθυρό μου ξανοίγω πότε τὸ δροσόβολο οὐρανὸ, πότε τὴν πονετικὴ θάλασσα, πότε τὰ μυριόκαλλα βουνά.

Περὶεργὸ πὼς ἡ ζωὴ τοῦ ἐξῶ κόσμου, ἡ ἀντικειμενικὴ ζωὴ, βάνει σ' ἐνέργεια τὴν ψυχικὴ μας ζωὴ, τὴν ὑποκειμενικὴ δὴλα δὴ σκέψη. Κ' ἔτσι ἡ εἰκόνα φέρνει τὸ συλλογισμό.

Πρῶτ' ὑποχωρῶν. Κάθουμαι καὶ ἀκούω τοὺς πρῶτους κρότους τῆς ἡμέρας, ποὺ ἀρχίζουν νά γεμίζουν τὴ φύση ἀπ' ἀταχτες βοές.

Πονολαλεῖ τὸ μυστρί στὰ χέρια τοῦ χτίστη, ποὺ ὀλημερίς στὴ σκαλωσιά του ἀπάνω χτίζει, χτίζει. Ἐνας δημιουργὸς καὶ αὐτὸς καὶ μάλιστα δημιουργὸς πρὸ εὐτυχισμένος ἀπὸ πολλούς, ποὺ προτρέπονται νά γράφουν ὄχι ἀπὸ βαθειὰ ψυχικὴ προαίρεση καὶ τάση, μὰ ἀπὸ ἐξωτερικὴ ἀνάγκη. Γιατὶ ὁ χτίστης ξερεῖ πὼς τὸ δημιουργήμα του, καλὸ κακὸ, τὸ δημιουργήμα ποὺ τοῦ κρυφάκεψε μέρος τῆς ζωῆς του, μπορεῖ νά ζήσῃ ἑκατὸ-διακόσια χρόνια, ἐν ᾧ τὸ ἔργο τοῦ κοινοῦ καὶ μέτριου συγγραφέα ὅλοι ξέρουμε πὼς μόλις φανῇ θὰ πεθάνῃ, θὰ πέσῃ σὲ μῦρια συντρίμια.

Πρῶτ' ἀπὸ τὸν ὅλος κόσμος ὅλος εἶναι βουτηγμένος στὰ πρῶτα τῆς ἡμέρας μενεξεδένια χρώματα.

Μὲ τίς πρῶτες φωνὲς τῆς ἡμέρας ἀρχινᾷ νά γλυκοποτίζῃ τὸ νοῦ μου ἡ βαθύτατη καὶ συγκινητικὴ ἀντίληψη τῆς γεννήτρας καὶ καταλύτρας ζωῆς.

Ἀνοίγω διάπλατα τὰ μάτια μου καὶ γοργοτηρᾷ ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Σβύνει ἡ κρυερὴ σωπασίς τῆς νύχτας στοῦ παντέρημου πουλιοῦ τὴν πρώτη κραυγὴ, στὴν πρώτη φωνισσὰ κατὰρα τοῦ δύστυχου θνητοῦ, στοῦ ἐντόμου, ποῦνε κρυμμένο ἀνάμεσα στὰ φύλλα, τὸ πρῶτο γρύλλισμα, στὴν πρώτη καθάρια λαλιὰ τοῦ μικροῦ παιδιοῦ.

Μοῦ φαίνεται πὼς τὴν ἡμέρα πρὶν πολὺ παρὰ τὴ νύχτα ἐξωτερικεύεται καλύτερα ἡ ζωὴ, ἡ ἀφθαρτὴ

κ. ἀτελείωτη, καὶ πὼς καθε πρῶτ' γίνονται οἱ πρῶτες μὰ καὶ δραστηκώτερες γι' αὐτὸ ἐκδήλωσες τῆς.

Καστελλόριζο

M. Γ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Γκρ. Σ' εὐχαριστοῦμε μὰ δὲν κάνει νά μίθουμε καὶ τὴλθινὸ σου ὄνομα ;—κ. Στρ. στή Βόνιτσα. Βέβαια ὅλ' οἱ περκαμένοι τόμοι τοῦ «Νουμά» βρίσκονται στὸ γραφεῖο μας, δέκα δρ. ὁ ἕνας καὶ μιὰ δρ. παραπανιστὰ ὁ ἕνας γιὰ τὰ ταχυδρομικά, ποὺ θὰ σὰς σταλθοῦν συστημένοι.—κ. Γλ. στή Σμύρνη. Δὲ μᾶς ἔγραψες ἂν ἔλαβες τὰ βιβλία καὶ ἀνησυχοῦμε.—κ. Ὁνειροκρίτη. Ὅχι καὶ τόσο καλὸ. Δοκίμασε καὶ θὰ πετύχεις.—κ. Φρ. Βρ. Δὲν ξέρουμε, μὰ θαρροῦμε πὼς δὲ θὰ σταματήσουν τὰ «Ἠλύσια». Τὰ δυὸ τεύχη τοῦ 906 ἀργὰ ἢ γλήγορα θὰ βροῦν.

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΕΘΝ. ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γνωστοποιεῖ

ὅτι αὐριον ἡμέραν Παρασκευὴν καὶ ὥραν 10 π. μ. ἐνεργηθήσεται ἐν τῷ Καταστήματι αὐτῆς, καὶ ἐνώπιον τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου, ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει, ἡ ἐνδεκάτη κλήρωσις τοῦ ἐκ δραχ. 20,500,000 δανείου αὐτῆς, ἡ ὁρισμένη διὰ τὴν 1 Δεκεμβρίου 1906.

Κατὰ τὴν κλήρωσιν ταύτην θέλουσιν ἐξαχθῇ ἐκ τῆς κληρώσιδος δέκα ἑξ (16) ἀριθμοὶ δημολογίων μετὰ λαχοῦ.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 30 Νοεμβρίου 1906.

Ὁ Διοικητὴς
Σ. Στρογγί

ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

τὸ ἓνα, καὶ 1,25 χρ. φρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ, πουλιοῦνται ἐν τῷ γραφεῖοι μας καὶ στὸ Βιβλιοπωλεῖο Σακίτου (δδὸς Σταδίου, ἀντικρὸ τῇ Βουλῇ) τῆς ὁδοῦ βιβλία:

Τοῦ Ψυχάρη «Ὁνειρο τοῦ Γιαννίρη» (σελ. 268).

Τοῦ Πάλλη «Ἡλὸς καὶ φεγγάρι» (σελ. 120)

Τοῦ Φωτιάδη Τὸ «Γλωσσικὸ ζήτημα καὶ ἡ ἐκπαιδευτικὴ μας ἀναγέννησις» (σελ. 405).

Τοῦ Ἑβταλιώτη «Ἱστορίαι τῆς Ρωμοσύνης» σελ. 320 καὶ «Μαζώχτρα, Βρουκόλακας κλπ.» (σελ. 269).

Τοῦ Ἑρμονα «Τῆς Ζωῆς» (σελ. 194).

Τοῦ Φιλίντα Γραμματικὴ τῆς Ρωμαϊκῆς γλώσσας (μέρ. Α') (σελ. 96).

Τοῦ Δ. Τανταλίδου «Σκίε» (ποιήματα),

Τοῦ Λόγγου «Δάφνης καὶ Χλόης» (χαρτοδεμένο) μετάφρ. Ἡλ. Βουτιερίδου (σελ. 86).

Τοῦ Εὐριπίδου «Μήδεια» μετάφρ. Γιάννη Περυγιάδη (σελ. 59).

Τοῦ Σοφοκλῆ Αἴας. Μετάφρ. Ζήσιμου Σίδερη (σελ. 61).

Τοῦ Χ. Ἀντροιάδου «Ὁ Μίγ' Ἀλέξανδρος» (σελ. 192).

Τοῦ Δ. Π. Ταγκόπουλου «Ζωντανὰ καὶ Πεθαμμένοι» δράμα—«Ἡ Χρυσυγὴ» καὶ «Τάφος στὸ Γιαλὸ» δηγήματα (σελ. 78)—«Ὁ Ἄσωτος» δράμα (σελ. 89).

Τοῦ Παντελῆ Χόρν «Τ. Ἀνεχτίμητο» δράμα καὶ ὁ «Ξένος» δραματικὴ σκηνή (σελ. 127)

Τῆς κ. Ἀλεξάνδρας Παπαδόσκου «Ἀθώπινος μηχανισμός» (σελ. 149) χρυσοδεμένος, δρ. 1,50 καὶ γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ 2.

Ἡ ΙΛΙΑΔΑ, μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν κ. Ἀλέξ Πάλλη (σ. 416) δρ. 2 καὶ φρ. χρ. 2½ στὸ ἐξωτερικὸ Ἡ «ΜΑΤΙΑ» τοῦ Γ. Ἀδάξου δρ. 1.